

АГАТА КРИСТИ

ПЛИМЪТСКИЯТ ЕКСПРЕС

Част 33 от „Еркюл Поаро“

Превод от английски: Христо Кънев, 1996

chitanka.info

Алек Симпсън, офицер от Кралските военноморски сили на Англия, пристъпи от перона на гарата Нютън Абът в първокласно купе на Плимътския експрес. Носачът го последва с тежък куфар. Той се готвеше да постави куфара на полицата за багаж, но младият офицер го спря.

— Не, оставете го на седалката. Аз ще го сложа на мястото му по-късно. Ето.

— Благодаря ви, сър. — Носачът, възнаграден щедро за работата си, се оттегли.

Започна шумно затваряне на външни врати, един гръмлив глас извика: „Само за Плимут. Връзка за Торкий. Следваща гара Плимут.“ После прозвуча свирка и влакът бавно потегли от гарата.

Лейтенант Симпсън беше сам в купето. Декемврийският въздух беше леден и той затвори прозореца. Подуши леко въздуха в купето и се намръщи. Каква противна миризма! Напомняше му за дните, прекарани в болницата, за операцията на крака му. Да, миризма на хлороформ, на това миришеше тук!

Той отвори пак прозореца и седна с гръб към движението. Извади от джоба си лула и я запали.

Прекара известно време, без да върши нищо, като се взираше в нощта и пушеше.

Накрая той се раздвижи, отвори куфара си, извади от него някакви вестници и списания, отново го затвори и се опита да го пхне под отсрещната седалка — но без успех. Нещо пречеше на куфара. Той го заблъска с все по-голямо нетърпение, но куфарът си остана само наполовина пхнат под седалката.

— Защо, по дяволите, не ще да влезе? — измърмори Алек, измъкна го напълно навън, наведе се и надникна под седалката...

Миг по-късно един вик процепи нощта и големият влак се закова на място под властното въздействие на внезапната спирачка.

— *Mon ami* — каза Поаро, — вие, доколкото зная, бяхте дълбоко заинтригуван от тази загадка в Плимътския експрес. Прочетете това.

Аз взех бележката, която той ми подхвърли през масата. Тя беше кратка и делова. В нея се казваше:

Драги господине,
Ще ви бъда признателен, ако ми се обадите колкото
може по-скоро.

Искрено Ваш:

Ебънезър Халидей

Връзката не ми беше ясна и аз погледнах въпросително Поаро.

Вместо отговор той взе вестника и прочете гласно:

— „Миналата нощ беше направено сензационно откритие. Млад морски офицер, който се връщал в Плимът, намерил под седалката в купето си тялото на жена, прободена с нож в сърцето. Офицерът дръпнал внезапната спирачка и влакът веднага спрял. Покойната жена, която е на около тридесетгодишна възраст, била богато облечена. Тя още не е идентифицирана.“ А ето и новото съобщение — продължи Поаро: — „Намерената мъртва жена в Плимътския експрес е идентифицирана като съпругата на Рупърт Карингтън.“ Разбирате ли сега, приятелю? А ако не разбирате, ще добавя това — съпругата на Рупърт Карингтън се казваше преди брака си Флоси Халидей, дъщеря на стария Халидей, стоманения крал на Америка.

— И той ви е изпратил тази бележка? Прекрасно!

— Преди години аз му направих малка услуга — нещо свързано с ценни книжа. А веднъж, когато бях в Париж на един великолепен прием, ми посочиха мадмоазел Флоси. *La jolie petite pension-naire*^[1]! Тя имаше и *joli dot*^[2]! Това вещаеше опасност. Тя без малко не направи груба грешка.

— Как така?

— С някой си граф дьо ла Рошфур. *Un bien mauvais sujet*^[3]! Или, както му казвате вие, тъмна личност. Чиста проба авантюрист, който знае как да се хареса на едно романтично младо момиче. За щастие баща ѝ навреме надушил работата. Бързо я прибрал при себе си в Америка. Чух за брака ѝ преди няколко години, но не знаех нищо за мъжа ѝ.

— Хм — измънках аз. — Многоуважаваният Рупърт Карингтън далеч не е цвете, в никакъв случай. Той харчи всичките си пари на конни състезания и мога да си представя как в критичния момент долларите на стария Халидей ще му дойдат много добре. Бих казал, че

един симпатичен на вид, с добри обноски и напълно безскрупулен млад негодник трудно ще си намери майстора!

— О, горката млада дама! *Elle n'est pas bien tombee*^[4]!

— Аз мисля, че той е дал още отначало да се разбере — не тя, а парите ѝ го интересуват. Вярвам, че са се разделили почти веднага. Напоследък чух слухове, че предстои официално разтрогване на брака им.

— Старият Халидей не е глупак. Той сигурно е обезпечил парите ѝ както трябва.

— И аз вярвам в това. Зная и нещо друго — негова милост Рупърт бил крайно затруднен парично.

— Аха! Питам се...

— Какво се питате?

— Добри ми приятелю, не ме прекъсвайте. Разбирам, че проявявате интерес към този случай. И може би ще ме придружите за срещата с мистър Халидей. На ъгъла има пиаца за таксита.

Няколко минути бяха достатъчни, за да се озовем пред разкошната къща на „Парк Лейн“, наета от американския магнат. Въведоха ни в библиотеката и почти веднага при нас дойде един едър и внушителен мъж с проникателни очи и агресивна брадичка.

— Мосю Поаро? — запита мистър Халидей. — Мисля, че не е нужно да ви казвам за какво ви викам. Вие сте чели вестниците, а аз не съм от хората, които отлагат нещата и не действат бързо и решително. Случи се да науча, че сте в Лондон и си спомних за хубавата работа, която извършихте около онези бомби. Никога не забравям имена. Поверих случая на Скотланд Ярд, но ще имам и мой човек. Парите не са проблем. Всичките си долари съм припечелил за моето малко момиче — а сега него го няма и аз ще похарча и последния си цент, за да хвана проклетия негодник, който го е извършил! Разбирате ли? От вас зависи да оправдаете надеждите ми.

Поаро се поклони.

— Аз приемам, мосю, с още по-голямо желание, защото няколко пъти съм виждал дъщеря ви в Париж. А сега ще ви помоля да ми разкажете за обстоятелствата, при които тя е предприела пътуването до

Плимът, както и за всички онези подробности, които смятате, че имат отношение към случая.

— Първо трябва да ви кажа — отговори Халидей, — че тя не е отивала в Плимът. Отивала е на гости за няколко дни във вилата на дукеса Суонзи, в Ейвънмийд Корт. Дъщеря ми тръгнала от Лондон с влака в дванайсет и четиринайсет от гара Падингтън и пристигнала в Бристол (където трябвало да смени влака) в два часа и петдесет минути. Плимътските експреси естествено минават през Уестбъри и не доближават изобщо Бристол. Влакът от дванайсет и четиринайсет спира направо в Бристол, след това спира в Уестън, Тонтън, Ексетър и Нютън Абът. Дъщеря ми пътувала сама в купето, което било запазено до Бристол, а прислужницата ѝ пътувала трета класа в следващия вагон.

Поаро кимна и мистър Халидей продължи:

— Гостуването в Ейвънмийд Корт щяло да бъде много весело, с няколко бала, и затова дъщеря ми носела със себе си почти всичките си скъпоценности... Те надвишават по стойност може би сто хиляди долара.

— *Un moment* — прекъсна го Поаро. — Кой е трябвало да се грижи за опазването на скъпоценностите? Дъщеря ви или прислужницата?

— Дъщеря ми винаги сама поема тази грижа, носи ги в малка синя кутия от марокен.

— Продължете, мосю.

— В Бристол прислужницата, Джейн Мейсън, взела багажа на дъщеря ми, който бил с нея и дошла до вратата на купето на Флоси. За своя голяма изненада тя чула дъщеря ми да ѝ казва, че няма да слезе в Бристол, а ще продължи по-нататък. Наредила на Мейсън да вземе багажа и да го предаде на гардероба. Прислужницата можела да изпие един чай в бюфета на гарата, но трябвало да остане да чака на гарата господарката си, която щяла да се върне следобеда с обратния влак. Прислужницата много се учудила, но изпълнила това, което ѝ казала господарката. Оставила багажа на гардероба и пила един чай. Следобед на гарата запристигали един след друг обратни влакове, но дъщеря ми не се появила. След като пристигнал и последният влак, прислужницата оставила багажа в гардероба и отишла в един хотел

близо до гарата, за да пренощува. На сутринта прочела за трагедията и се върнала в Лондон с първия възможен влак.

— Нищо ли не можете да кажете за внезапната промяна в плана на дъщеря ви?

— Мога да кажа следното — според Джейн Мейсън в Бристол Флоси вече не е била сама в купето си. В него е имало мъж, който е стоял, гледайки към отсрещния прозорец, така че тя не е могла да види лицето му.

— Вагонът е бил с коридор, нали?

— Да.

— От коя страна е бил коридорът?

— Откъм перона на гарата. Дъщеря ми стояла в коридора, докато говорела с Мейсън.

— И вие не изпитвате никакви съмнения... извинете ме! — Поаро стана и грижливо оправи маситницата, която беше поставена малко накриво. — *Je vous demande pardon*^[5] — продължи той, като отново седна. — Влияе ми на нервите, щом видя нещо сложено накриво. Странно, нали? Та, казах, мосю, че несъмнено във вашето съзнание тази вероятно неочаквана среща е била причината дъщеря ви изведнъж да промени плана си?

— Това изглежда единственото разумно предположение.

— И нямате представа кой може да е бил въпросният джентълмен?

Милионерът се поколеба за миг, а после отговори:

— Не... изобщо не зная.

— А сега... след откриването на тялото й?

— То било открито от един млад флотски офицер, който веднага бил тревога. Във влака е имало лекар, той прегледал тялото. Тя е била първо упоена с хлороформ, а после намушкана. Според лекаря тя била мъртва от около четири часа, следователно убийството е било извършено наскоро след напускането на Бристол — вероятно между Бристол и Уестън и най-възможно е това да е станало между Уестън и Тонтън.

— А кутията със скъпоценностите?

— Кутията със скъпоценностите, мосю Поаро, липсвала.

— Още едно нещо, мосю. Богатството на дъщеря ви — в чии ръце преминава то след смъртта й?

— Флоси направи завещание наскоро след женитбата си, оставяйки всичко на съпруга си. — След минутно колебание той продължи: — Мога да ви кажа, мосю Поаро, че аз гледам на зет си като на безпринципен нехранимайко и че според съвета ми моята дъщеря беше на прага да се избави от него по законен път — което не е трудно. Аз обезпечих парите ѝ по такъв начин, че той да не може да ги докосне през целия си живот, но въпреки че те живееха от няколко години напълно разделени, тя често отстъпваше пред молбите му за пари, за да избегне открит скандал. Аз обаче бях решил да сложа край на това. Най-после Флоси се съгласи и моите адвокати бяха уведомени да се заемат с необходимото.

— Къде е сега мосю Карингтън?

— В Лондон. Чух, че е бил вчера в провинцията, но се е върнал снощи.

Поаро се замисли. После каза:

— Мисля, че това е всичко, мосю.

— Искате ли да видите прислужницата Джейн Мейсън?

— Ако обичате.

Халидей позвъни с един звънец и даде кратки нареждания на отзовалия се на повикването лакей.

След няколко минути Джейн Мейсън влезе при нас. Тя беше приятна жена с волеви черти, а лицето ѝ не издаваше преживяната трагедия, както би трябвало да бъде с всяка добра прислужница.

— Ще ми позволите да ви задам няколко въпроса. Имаше ли нещо необичайно в поведението на господарката ви, преди да тръгнете вчера сутринта? Не беше ли развълнувана, смутена?

— О, не, сър!

— Но в Бристол тя беше съвсем различна?

— Да, сър, напълно разстроена... толкова нервна, че сякаш не знаеше какво приказва.

— Какво ви каза по-точно тя?

— Доколкото си спомням, сър, тя каза: „Мейсън, аз трябва да променя плановете си. Нещо се случи — искам да кажа, че няма да отида там, закъдето съм тръгнала. Трябва да продължа с този влак. Вземи багажа и го остави на гардероба, после си поръчай един чай и ме чакай на гарата.“ „Да ви чакам тук, мадам?!“ — попитах аз. „Да, да. Не напускай гарата. Ще се върна с по-късен влак. Не зная точно кога.

Може би няма да е много късно.“ „Добре, мадам“ — отговорих аз. Положението ми не позволява да задавам въпроси, но си помислих, че господарката ми постъпва много необичайно.

— Това беше неестествено за господарката ви, нали?

— Много неестествено, сър.

— Какво мислите за това?

— Ами, сър, аз си помислих, че то се дължи на господина във вагона. Тя не говореше с него, но се обърна един-два пъти, сякаш да го попита дали постъпва правилно.

— Но вие не видяхте лицето на господина?

— Не, сър, той стоеше с гръб към мен през цялото време.

— Можете ли да го опишете?

— Носеше бежово пардесю и пътна шапка. Беше висок и строен, а тилът му като че ли беше с черна коса.

— Не го ли познахте?

— О, не, не мисля, сър.

— Да ви е заприличал случайно на вашия господар, мистър Карингтън?

Мейсън погледна доста стреснато.

— О, не мисля, сър!

— Но не сте сигурна, нали?

— Приличаше по фигурата на господаря — ала никога не бих помислила, че е той. Ние толкова рядко се виждаме... Не мога да кажа и че не беше той!

Поаро взе една карфица от килима и се намръщи строго, загледан в карфицата; после продължи:

— Възможно ли е този мъж да е влязъл във вагона на Бристол, преди вие да сте стигнали до вагона на господарката ви?

Мейсън се замисли.

— Да, сър, мисля, че би могло. Моето купе беше много натъпкано и ми трябваха няколко минути, за да се измъкна от него — а пък имаше и голяма тълпа на перона и това също ме забави. Но въпреки всичко той би могъл да има на разположение само минута-две, за да каже нещо на господарката. Мисля, че той е дошъл по коридора.

— Така изглежда по-вероятно.

Поаро млъкна, все още намръщен.

— Знаете ли как беше облечена господарката, сър?

— Във вестниците имаше някои подробности, но аз бих желал да ги потвърдите.

— Тя носеше малка шапка от бяла лисича кожа, сър, с бял воал на точици, синьо палто от мъхнат вълнен плат и пола в електриково синьо.

— Хм, доста впечатляващо.

— Да — отбеляза и мистър Халидей. — Инспектор Джап се надява, че това може да ни помогне да определим мястото, където е извършено престъплението. Всеки, който я е видял, не може да не я запомни.

— *Precisement*^[6]!... Благодаря ви, госпожице.

Прислужницата напусна стаята.

— Е! — Поаро стана чевръсто от стола. — Това е всичко, което мога да направя тук — с изключение, мосю, на това, че ви помолих да ми кажете всичко, съвсем всичко!

— Точно така направих.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно.

— Тогава няма какво повече да си кажем. Трябва да откажа случая.

— Защо?

— Защото не сте откровен с мен.

— Уверявам ви...

— Не, вие скрихте нещо от мен.

Настъпи моментна пауза, а после Халидей извади един лист от джоба си и го подаде на моя приятел.

— Подозирам, че това имате предвид, мосю Поаро — макар че направо съм изумен как научихте за него!

Поаро се усмихна и разгъна листа. Това бе писмо, написано с тънък, наклонен почерк. Поаро го прочете на глас:

Уважаема госпожо,

Очаквам с безкрайно удоволствие блаженството да ви срещна отново. След Вашия толкова любезен отговор на моето писмо, аз едва сдържам нетърпението си. Никога не

мога да забравя онези дни в Париж. Много жестоко е, че напускате Лондон утре. Но въпреки това съвсем скоро, може би в по-кратък срок, отколкото очаквате, аз ще имам щастието да съзерцавам отново дамата, чийто образ винаги е властвал над моето сърце.

Приемете, скъпа госпожо, всички уверения в моите най-предани и неизменни чувства...

Арманд дьо ла Рошфур.

Поаро върна писмото на Халидей с поклон.

— Предполагам, мосю, че вие не сте знаели за намеренията на дъщеря ви да поднови отношенията си с граф дьо ла Рошфур?

— Това ми дойде като гръм от ясно небе! Намерих писмото в чантата на дъщеря ми. Както навярно знаете, мосю Поаро, този така наречен граф е най-долен авантюрист.

Поаро кимна.

— Но аз искам да зная как разбрахте за съществуването на това писмо.

Моят приятел се усмихна:

— Мосю, не съм разбрал. Но проследяването на отпечатыци от стъпки и изследването на пепелта от цигарите не е достатъчно за един детектив. Той трябва да бъде и добър психолог! Знаех, че вие не харесвате и нямате доверие във вашия зет. Той печели от смъртта на дъщеря ви; описанието на тайнствения мъж, дадено ни от прислужницата, до голяма степен напомня неговия вид. И все пак не сте сигурен, че е бил той! Защо? Вероятно защото вашите подозрения са насочени в друга посока. Следователно вие таите нещо, не го споделяте с мен.

— Прав сте, мосю Поаро. Бях сигурен, че Рупърт е виновникът, докато не получих това писмо. То ме разстрои ужасно.

— Да. Графът пише: „Съвсем скоро, а може би в по-кратък срок, отколкото очаквате...“ Очевидно той не иска да чака, докато вие надушите неговата повторна поява. Не е ли той, който броди из влака от Лондон от дванайсет часа и четиринайсет минути и идва по коридора в купето на вашата дъщеря? Граф дьо ла Рошфур е също, ако си спомням точно, висок и мургав!

Милионерът кимна.

Поаро продължи:

— Е, мосю, сега ще ви пожелая приятен ден. Скотланд Ярд притежава, предполагам, списък на скъпоценностите, нали?

— Да, вярвам, че инспектор Джап е вече тук, ако желаете да го видите.

Джап беше наш стар приятел и приветства Поаро с леко пренебрежение:

— Как сте, мосю? Няма лоши чувства помежду ни, макар че използваме различни начини в обследването на нещата. Как са „малките сиви клетки“, а? Все така добре?

Поаро му се усмихна широко.

— Функционират, добри ми Джап, съвсем сигурно функционират!

— Тогава всичко е наред. Мислите, че извършителят е негова милост Рупърт или някой мошеник? Ние следим всички техни места, където могат да се появят, разбира се. Ще разберем, ако бижутата са пласирани, и този, който ги притежава, няма да може да им се радва дълго. В никакъв случай! Опитвам се да установя къде е бил вчера Рупърт Карингтън. Това изглежда много загадъчно. Натоварих едного да го следи.

— Голяма предпазливост, но може би закъсняла с един ден — намекна фино Поаро.

— Вие винаги ще пуснете някоя шега, мосю Поаро. Е, тръгвам за Падингтън. Ще проверя в Бристол, Уестън, Тонтън — това ми е задачата. Сбогом.

— Ще се обадите ли тази вечер да ми кажете резултата?

— Непременно, ако се върна дотогава.

— Добрият инспектор вярва в работата, която се върши в движение — промърмори Поаро, когато приятелят ни си тръгна. — Той пътува; измерва отпечатащи от стъпки; събира пръст и пепел от цигари! Той е изключително зает! Той е ревностен до краен предел! И ако му споменете за психологията, знаете ли какво ще направи той, приятелю? Ще се усмихне снизходително! И ще си каже: „Клетият стар Поаро! Той остарява! Обзема го старческо слабоумие!“ Джап е от

„по-младата генерация, която хлопа на вратата“. Повярвайте ми — те толкова се увличат по това, та чак не забелязват, че вратата е отворена!

— Какво смятате да предприемете?

— Тъй като имаме *carte blanche*, ще похарча три пенса, за да позвъня в „Риц“ — където, може би сте забелязали, е отседнал нашият граф. След това, тъй като краката ми са малко влажни и кихнах два пъти, ще се върна в апартамента си и ще си сваря билков чай на спиртната лампа.

Видях отново Поаро чак на следващата сутрин. Заварих го спокойно да довършва закуската си.

— Е? — попитах го нетърпеливо. — Какво се случи?

— Нищо.

— А Джап?

— Не съм го виждал.

— Графът?

— Напуснал е „Риц“ онзи ден.

— В деня на убийството?

— Да.

— Тогава това разрешава случая! Рупърт Карингтън е чист от подозрения.

— Защото граф дьо Рошфур е напуснал „Риц“? Много бързате, приятелю.

— Във всеки случай той трябва да бъде проследен, да се арестува! И какъв мотив може да е имал?

— Скъпоценностите за сто хиляди долара са достатъчно добър мотив за всекиго. Но въпросът, който си задавам аз е — защо ще я убива? Защо просто не ѝ открадне скъпоценностите? Тя нямаше да го преследва.

— Защо не?

— Защото е жена, *mon ami*. Тя някога е обичала този мъж. Следователно ще преживее загубата на скъпоценностите си в мълчание. А графът, който е изключително добър психолог, когато се отнася до жени — оттук и неговите успехи, — ще знае това без никакво съмнение! От друга страна, ако Рупърт Карингтън я убие, защо ще вземе скъпоценностите, които ще са фатално доказателство срещу него?

— Като заблуждаващ ход.

— Може би сте прав, приятелю. А, ето го и Джап! Познавам го по чукането.

Инспекторът сияеше от добродушие.

— Добро утро, Поаро. Току-що се върнах. Свърших добра работа! А вие?

— Аз... подреждах идеите си — отвърна спокойно Поаро.

Джап се разсмя от сърце.

— Годинките на нашия приятел си казват думата — подхвърли той полугласно към мен. — Ние, младите, не можем да си позволим такова бездействие — каза високо той.

— Какво става? — попита Поаро.

— Искате ли да чуете, Поаро, какво извърших аз?

— Позволете ми да се помъча да отгатна. Намерили сте ножа, с който е било извършено престъплението край линията между Уестън и Тонтън, и сте разпитали вестникарчето, което е говорило със съпругата на мистър Карингтън в Уестън!

Джап зяпна от почуда.

— Как, по дяволите, узнахте това? Не ми казвайте, че за това са помогнали вашите всемогъщи „малки сиви клетки“!

— Радвам се, че за пръв път признавате тяхното всемогъщество! Кажете ми, тя не е ли дала един шилинг бакшиш на вестникарчето?

— Не, дала му е половин крона^[7]! — Джап беше се успокоил и се усмихваше. — Тези богати американци са много разточителни!

— И затова момчето не я е забравило?

— Никак. Не му дават всеки ден половин крона бакшиш. Тя го повикала и купила две списания. На едното имало снимка на момиче в синьо на корицата. „Това ще ми подхожда“ — каза тя. О, момчето я запомнило много добре. А то бе достатъчно за мен. Лекарят, дал медицинското заключение, твърди, че престъплението *трябва* да е било извършено преди Тонтън. Аз предположих, че ножът е бил хвърлен навън веднага, и тръгнах по линията да го намеря; и наистина го намерих там, където очаквах. Разпитах в Тонтън за нашия човек, но гарата е голяма и той трудно е могъл да бъде забелязан. Вероятно се е върнал в Лондон с по-късен влак.

Поаро кимна.

— Много вероятно — каза той.

— Но когато се върнах, натъкнах се на друга новина. Те се отървали благополучно от бижутата! Големият смарагд бил заложен снощи — от един от редовната „компания“. И кой мислите, че се оказа той?

— Не зная — отвърна Поаро. — Освен може би това, че е бил нисък на ръст.

Джап се облеци.

— Е, тук сте прав — каза той. — Наистина е нисък. Бил е Ред Нарки.

— Кой е Ред Нарки? — попита аз.

— Един много хитър крадец на бижута, сър. Няма да се спре и пред убийство. Обикновено работи с една жена — Грейси Кид, но тя, изглежда, не е замесена този път — освен ако не е офейкала за Холандия с остатъка от плячката.

— Арестувахте ли Нарки? — попита приятелят ми.

— Сипахме го. Но имайте предвид, че търсим другия човек — мъжа, който бил заедно с мисис Карингтън във влака. Той е планирал работата, сто на сто е той. Нарки обаче няма да издаде никога съучастник.

Забелязах, че очите на Поаро са станали яркозелени.

— Мисля — изрече спокойно той, — че мога да ви намеря с пълна сигурност другаря на Нарси.

— Пак някаква ваша идеяка, а? — изгледа остро Поаро инспекторът. — Чудя се как успявате да постигнете успех понякога на вашата възраст и прочие. Дяволски ви върви.

— Може би, може би — измърмори Поаро. — Хейстингс, подайте ми шапката. И четката. Така! Подайте ми и галошите, ако още вали! Няма да унищожаваме полезното въздействие на този билков чай. *Au revoir*, Джап!

— Желая ви късмет, Поаро.

Поаро извика първото такси, което срещнахме, и каза на шофьора да кара за „Парк Лейн“.

Когато спряхме пред къщата на Халидей, той скочи пъргаво от колата, плати на шофьора и натисна звънеца. Помоли с тих глас лакея, който ни отвори, и незабавно ни отведоха на горния етаж. Там се озовахме в малка, спретната спалня.

Очите на Поаро зашариха из стаята и се спряха на малък чер сандък. Той коленичи пред него, разгледа етикетите му и извади от джоба си малко снопче тел.

— Попитайте мистър Халидей дали ще бъде така любезен да се качи при мен тук — каза той през рамо на лакея.

Мъжът тръгна да изпълни поръчката, а Поаро леко и търпеливо започна да човърка ключалката с опитна ръка. След няколко минути ключалката поддаде и той повдигна капака на сандъка. Започна бързо да рови из дрехите в сандъка, като ги хвърляше на пода.

По стълбите се чуха тежки стъпки и Халидей влезе в стаята.

— Какво, по дяволите, правите тук? — попита той с ококорени очи.

— Аз търся, мосю, това. — И Поаро извади от сандъка палто и пола от яркосин вълнен плат и малка шапка от бяла лисича кожа.

— Какво правите с моя сандък?

Обърнах се и видях, че прислужницата, Джейн Мейсън, е влязла в стаята.

— Ако обичате само да затворите вратата, Хейстингс — обади се Поаро. — Благодаря ви. Да, опрете сега гръб на нея. Е, мистър Халидей, нека ви запозная с Грейси Кид, или Джейн Мейсън, която скоро ще отиде при своя съучастник Ред Нарки, любезно ескортирана от инспектор Джап.

Поаро махна неодобрително с ръка.

— Беше най-простият случай! — каза той и си взе още хайвер.

— Обстоятелственото описание на дрехите, които е носила господарката й, ми направи силно впечатление. Защо тя искаше толкова настойчиво да привлече вниманието ни към тях? Съобразих, че само тя ни е казала за тайнствения мъж във вагона на Бристолската гара. Според заключението на лекаря може лесно да е била убита преди влакът да достигне Бристол. Но ако е така, значи прислужницата е съучастница в престъплението. А щом тя е съучастница, няма да желае този пункт да остане като доказателство против нея. Дрехите, които мисис Карингтън е носила, са били много впечатляващи. Една прислужница обикновено има голям избор върху това, което господарката й ще носи. Така че ако след Бристол някой види дама в

яркосиньо палто и пола, на главата с кожена шапка, той ще бъде готов да се закълне, че е видял мисис Карингтън.

Започнах да възстановявам мислено случилото се. Прислужницата е трябвало да си осигури дубликат на дрехите на господарката си. Тя и съучастникът ѝ упоили с хлороформ и убили с нож мисис Карингтън между Лондон и Бристол, вероятно възползвайки се от някой тунел. Изтърколили тялото под седалката и прислужницата заела мястото на господарката си. В Уестън тя трябвало да се натрапи в очите на някого. Как? Най-вероятно е избрала някое вестникарче. И ще се постарее то да я запомни, като му даде щедър бакшиш. Привлякла неговото внимание и с това, като намекнала за цвета на облеклото си със забележка за снимката на корицата на едно от списанията, които купила. Когато влакът напуснал Уестън, тя хвърля ножа през прозореца, за да падне на място, където уж е извършено убийството, и сменя облеклото си или пък нахлузва дълга мушама върху дрехите си. В Тонтън слиза от влака и се връща колкото може по-бързо в Бристол, където нейният съучастник акуратно е оставил багажа на гардероба. Той ѝ дава разписката за багажа и сам се връща в Лондон. Тя чака на гарата, изпълнявайки по-нататък ролята си, после отива в хотел, за да пренощува, и се връща в града на сутринта, точно както ни каза. Сетне Джап се връща от експедицията си и потвърждава всичките ми изводи. Съобщава ми и това, че един добре известен крадец е пласирал скъпоценностите. А аз знаех, че който и да е той, ще бъде представен тъкмо обратно на човека, когото Джейн Мейсън ни описа. Когато чух, че това е Ред Нарки, който винаги работи с Грейси Кид — вече знаех и къде да я търся.

— А графът?

— Колкото повече мислех за него, толкова повече се убеждавах, че той няма нищо общо с убийството. Този господин твърде много внимава за собствената си кожа, за да рискува да извърши убийство. Това би било в пълно несъответствие с неговия характер.

— Е, мосю Поаро — каза Халидей, — много съм ви задължен. Чекът, който ще ви напиша след закуска, няма да може дори приблизително да изрази моята благодарност за успешното приключване на случая.

Поаро се усмихна скромно и ми прошепна:

— Добрият Джап несъмнено ще се покрие с официалната слава, но въпреки че той ще прати в затвора клиентката си Грейси Кид, аз здравата го ядосах. Както казват американците, скроих му голям номер!

---

[1] Хубавата малка пансионерка! (фр.) — Бел.прев. ↑

[2] Хубава зестра (фр.) — Бел.прев. ↑

[3] Доста голям негодник (фр.) — Бел.прев. ↑

[4] Не е сполучила с брака си (фр.) — Бел.прев. ↑

[5] Моля да ме извините (фр.). — Бел.прев. ↑

[6] Точно така (фр.) — Бел.прев. ↑

[7] Стара английска монета, равна на два и половина шилинга, тоест една осма част от лирата — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.